

Donker water

Van Caro Ramsay verscheen eveneens bij uitgeverij Anthos

Vergiffenis
Zingen voor de doden

Caro Ramsay

Donker water

Vertaald door
Ton Heuvelmans

Anthos|Amsterdam

Opmerking van de auteur

Donker water is een roman. Namen, personages, plaatsen en gebeurtenissen zijn ontsproten aan de fantasie van de schrijver en berusten derhalve niet op enige bestaande werkelijkheid.

Deze uitgave kwam tot stand met steun van het Scottish Arts Council

ISBN 978 90 414 1790 9

© 2010 Caro Ramsay

© 2011 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,

Amsterdam en Ton Heuvelmans

Oorspronkelijke titel *Dark Water*

Oorspronkelijke uitgever Michael Joseph

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie © Roberto Pastrovicchio/Arcangel/Hollandse Hoogte

Foto auteur © Jennifer Rowson

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers n.v., Antwerpen

Voor Jessie Ramsay

1904-2009

Welterusten, lieve schat

Proloog

31 december 1999

Emily Corbett zette het grote licht van de Punto aan, zodat er langsdrijvende, pluizig grijze mistflarden oplichtten. Aan weerszijden van de weg waren steile taluds en daarachter lag het uitgestrekte, onherbergzame hoogveen. Maar het enige wat ze zag waren mistvlekken en duisternis.

Ze minderde vaart. Tachtig was te hard op deze weg, met dit weer, op dit tijdstip. Ze wierp een blik op het dashboardklokje: 23.20 uur. Ze kon op tijd thuis zijn om de klokken van middernacht het nieuwe millennium te horen inluiden. Ze geeuwde, vechtend tegen de vermoeidheid, en zette de cd van Robbie Williams harder. Ze had er geen spijt van dat ze was weggelopen van het oudejaarsfeestje, ze was alleen maar woedend omdat ze haar vriend – haar ex-vriend, verbeterde ze zichzelf – met een emmer punch en een geblondeerde studente kunstgeschiedenis met onhygiënische piercings had zien verdwijnen in een slaapkamer boven. Hij kon doodvallen.

En zo reed ze nu terug naar huis over deze donkere weg door het hoogveen, naar een huis vol dronken nieuwjaarsgasten en een kom warme linzensoep. Ze had genoeg van gevaarlijke bochten, gaten in de weg en gevaarlijk opspattend water.

Emily concentreerde zich op het lint van asfalt, dat leek te bewegen in de mistflarden. Ze hoorde de stem van haar vader. *Je rijdt heel makkelijk te hard op zo'n rechte weg, pas als het te laat is merk je dat de auto wegslipt en tegen een stenen muurtje knalt, en dan krijg ik een telefoontje om je op te halen bij de Eerste Hulp, op de drukste avond van het jaar, en in mijn goeie pak.* Ze lachte naar

hem, maar had eigenlijk niet geluisterd. Ze was achttien. Ze kon wel voor zichzelf zorgen.

Voor haar bewoog de weg zijwaarts door een rukwind tegen de Punto; haar koplampen richtten zich op de griezelige contouren van een paar bomen, en daarna weer op het rechte asfalt en het stenen muurtje. Emily keek op de snelheidsmeter, ze minderde vaart... vijftig... veertig... Ze klikte het linkerknipperlicht aan en remde voor de scherpe bocht die naar de weg door het veen en uiteindelijk naar haar huis in Glasgow voerde. Voor zich zag ze lichtjes, vage gele vierkantjes in de duisternis. De letters op het uithangbord van de Paraffin Lamp-pub waren onleesbaar veranderd. Emily glimlachte, stuurde behoedzaam door de plassen onder aan de heuvel en voelde dat de auto langzamer ging door de massa van het water. Voorbij de plassen trapte ze op het rempedaal om de rem te drogen en zette de rechterraichtingaanwijzer aan. Ze keek in de achteruitkijkspiegel en haar aandacht werd getrokken door de lichten van een auto. Iemand had het parkeerterrein van de pub verlaten en was achter haar komen rijden, iemand die misschien net zo gespannen was als zij om alleen door het veen te rijden en zich wilde richten op de achterlichten van een voorligger.

Het digitale dashboardklokje sprong op 23.25 uur. De koplampen van de achter haar rijdende auto flitsten in haar spiegel en verdwenen toen Emily afsloeg en de rechte weg op reed die dwars door het hoogveen leidde. Het was de snelste manier om in Glasgow te komen, hoewel misschien niet de veiligste. Ze keek opnieuw in de spiegel: geen lichten. De andere auto was rechtdoor gereden naar Dalry.

Naarmate de weg verder steeg, werd de mist dikker – verblindend. Ze huiverde en zette de verwarming hoger. Terwijl de naald weer de tachtig naderde, meende ze een geluid te horen. Gebrom ergens. *Toch geen problemen met de auto...*

Hoog in het veenland, tegen middernacht, dat was niet de geschikte plaats en tijd voor een lekke band. Ze zette Robbie Williams uit en luisterde aandachtig. Het geluid was er nog.

Het kwam van ergens achter haar. Van buiten.

Ze maande zichzelf tot kalmte, zuchtte diep en trapte het gas-

pedaal in. De naald schoof richting de honderd.

Ze schrok zich rot door het geluid van een claxon vlak achter haar en het verblindende grote licht van koplampen dat op een paar centimeter achter haar de auto vulde. Het werd weer donker.

En stil.

Ze knipperde met haar ogen om scherp te kunnen zien. Ze zag niets achter haar. Alleen maar mist.

Het was weer stil, afgezien van de dreigende terugkeer van het gebrom en het bonzen van haar hart. Ze trapte het gaspedaal in.

Honderdenvijf.

Ze zuchtte opnieuw, keek op de kilometerteller en probeerde uit te rekenen hoe ver ze nog moest voordat ze de lichtjes van Glasgow zou zien. Behoedzaam liet ze het gaspedaal iets opkomen; ze zag de naald zakken. Toen voelde ze een dreunende schok en schoot de auto schuddend voorwaarts. Emily slaakte een gil vanwege de pijscheut die door haar schedel dreunde. De koplampen verblindden haar weer, en opnieuw weerklonk de oorverdovende claxon. Bibberend schakelde ze terug.

Ze zag de weg duidelijk voor zich liggen, de mistflarden trokken weg. Ze waagde nog een blik in de spiegel. Ze zag de bullbar van een terreinwagen steeds dichterbij komen, het silhouet van twee hoofden, de tanden van de grille die dreigend naderbij kwamen. Bumperkleven...

En nu hoorde ze duidelijk boven het gejang van haar eigen motor het diepe, aanhoudende gegrom van een roofdier.

Jagen.

Wachten.

Ze dacht koortsachtig na. De inzittenden van die auto waren misschien wel onder invloed van iets; ze konden haar ieder moment van de weg af drukken. Ze dwong zichzelf kalm te blijven, zich te concentreren. Ze wist dat hier in de buurt ergens een hut van de scouts was, even voorbij de elektriciteitscentrale, een soort activiteitencomplex waar ze nu vast en zeker bezig waren met vuurwerk, een *ceilidh*, met dansende mensen die het nieuwe millennium inluidden...

Ze hoefde allen maar scherp links af te slaan, door het hek, de oprijlaan op, en dan was ze veilig.

Ze stelde zich zelfs voor dat ze de lichtjes al kon zien.

De weg maakte een bocht en ze minderde vaart; haar onderarmen deden pijn omdat ze zich steeds had voorbereid op een nieuwe botsing met de auto achter haar. Niets. Wat raar; het leek of hij verdwenen was.

Ze ademde uit – een lange, diepe zucht – dimde haar lichten omdat er een tegenligger aan kwam en ging zestig rijden. Een golf water sloeg tegen de zijkant toen de auto langs haar schoot.

Emily reed verder en mompelde: ‘Kom op, kom op,’ turend door de mist naar de hoogspanningsmasten. Nu zag ze links in de verte de lichten van Lapwing Lodge. Toevluchtsoord. Vijfenvijftig... vijftig... De dijk langs de weg verdween en ze maakte een scherpe draai naar links en trapte op het gaspedaal toen ze van de weg af was.

Bam!

Stilte.

Emily realiseerde zich haar vergissing toen ze de sterke, vergrendelde hekken van de elektriciteitscentrale zag door de nevel die over de gedeukte motorkap omhoogkwam. Ze bleef doodstil zitten, terwijl de motor nog even pruttelde en toen de geest gaf. Ze sloot haar ogen en probeerde de stekende pijn in haar rechterschouder en hals te negeren, waar de veiligheidsgordel haar sleutelbeen had gebroken. Ze probeerde het stuurwiel los te laten, maar haar vingers zaten vast. Door de gebarsten voorruit zag ze dat de spookachtige mistflarden terug waren; vanaf de motorkap kringelden ze de nachtlucht in.

Ze had haar nieuwe auto in de prak gereden. Haar vader zou haar vermoorden.

Maar gelukkig was er met háár niets aan de hand. Zij was veilig... Ze had veel pijn, maar was veilig.

Ze probeerde diep te zuchten.

Plotseling werd het portier opengerukt en de koude lucht kolkte rond haar voeten. Sterke vingers.

De veiligheidsgordel werd losgeklikt en iets bedekte haar gezicht. Ze probeerde te bewegen, iets te zeggen, maar kon dat niet. Ze proefde bloed. Handen trokken aan haar, zacht, stevig en vervolgens ruw... te ruw... aan haar schouders en toen aan haar

haar. Ze voelde hoe het werd losgerukt van haar schedel. Ze gilde, maar hoorde geen geluid. Plotseling zat ze op de grond, op haar knieën, en werd haar hoofd naar beneden geduwd. Met een voet duwde iemand haar om, zodat ze op haar rug kwam te liggen. Ze voelde koud, nat grind in haar huid prikken terwijl vingers aan haar riem rukten. De koude nachtlucht op haar ontblote maag.

Toen een knie op haar borst, een hand op haar mond. Achter de zwarte oneindigheid van de blinddoek voelde ze de regen op haar wang prikken, hoorde ze haar hakken over de stenen schrapen. Een stem: 'Stilliggen, teef.'

Terwijl het gewicht op haar enigszins verschoof, liet ze haar lichaam verslappen, en ze herinnerde zich de lessen in zelfverdediging. *Hou je slap, vecht niet terug, krijg zo de overhand.* Het gewicht verschoof naar één kant, ze trok een schouder op en stootte toe met al haar kracht in een poging onder hem vandaan te komen, waarbij de blinddoek van haar gezicht gleed. Een ogenblik lang keek ze hem in de ogen. Een foto die in haar geheugen werd gegrift. Toen zat de blinddoek weer stevig op zijn plaats, en ze was bang dat haar oogbollen zouden barsten.

In de verte hoorde ze vaag muziek, gejuich van mensen, het gegil en geknal van vuurwerk. Ze voelde dat haar mond werd opengegrukt en dat er koud metaal tegen haar slaap werd gedrukt.

Klik.

I

Dinsdag 9 februari 2010, 16.00 uur

‘Leuk behangetje.’

Stuart Bannon van West End Properties draaide zich om om te zien of Jim Innes sarcastisch wilde zijn en trok niet professioneel, maar wel instemmend een wenkbrauw op.

Catriona Innes trok een vies gezicht. ‘Het doet me denken aan...’

‘Die troep die je gisteravond bij de Indiër had. Saggy Paneer?’

Ze glimlachte naar de makelaar. ‘Het gevoel voor humor van mijn man is iets waar je aan moet wennen,’ zei ze poeslief.

‘Net als de stoffering van deze flat,’ stemde Bannon opvallend hartgrondig in. ‘Op deze verdieping heeft de vorige eigenaar nooit iets veranderd, dus wat u hier ziet is de oorspronkelijke aankleding. Dit was ooit de bovenste flat, vandaar het fantastische uitzicht. De zolder is verbouwd tot een slaapverdieping met twee kamers.’

‘Was de vorige eigenaar aan de drugs?’ vroeg Innes op ironische toon. ‘Of was hij soms blind?’

Stuart Bannon moest lachen. ‘Misschien blind, ja; ze was in de negentig.’ Hij stampte met de hak van zijn Doc Martens in het tapijt. ‘Maar hieronder ligt een massieve plankenvloer. Even opschuren en dan goed in de was...’ Dit was het juiste moment om zich terug te trekken en hen te laten nadenken. Clarence Avenue nr. 95 bleek onverwacht moeilijk aan de man te brengen, maar in ieder geval was dit stel niet al na vijf minuten oppervlakkige beleefdheid weggelopen, zoals de vorige drie. En ze bekeken de flat nog steeds vol belangstelling.

Catriona Innes sloeg haar armen over elkaar en draaide zich langzaam om. ‘Ik vind deze kamer mooi, ondanks dat vreselijke behang. Schitterend licht. Dat soort grote ramen vind je niet meer in nieuwbouw. En wij kunnen het weten, we hebben genoeg huizen gezien.’

‘Ja, dat is het voordeel van deze appartementen, de afmetingen zijn geweldig. Zowel deze kamer als de zitkamer heeft een karakteristieke open haard, in de achterkamers zitten nog de originele kroonlijsten, de recente verbouwing van de zolder is onder architectuur uitgevoerd in Scandinavische stijl. Ze hebben de ruimte volledig benut en gebruikgemaakt van de originele balken. Er is zelfs een fotoreportage van gemaakt voor een woontijdschrift.’

‘Ja, het staat al een hele tijd te koop,’ zei Innes met een spottende blik.

‘De erfgenamen verschilden van mening, waardoor de renovatie van deze verdieping niet is doorgegaan. Eerlijk gezegd staat er nu maar een halfproduct te koop.’ Bannon glimlachte openhartig.

‘Volgens mij had u nu moeten zeggen: “Wat u krijgt is het beste van twee werelden,”’ antwoordde Jim.

‘Zit u soms in de reclame?’ zei Bannon lachend.

‘Hoe raadt u het zo?’ glimlachte Catriona. ‘Hij zou zelfs nog Guinness aan de Ieren kunnen slijten.’ Ze tuitte haar lippen enigszins. ‘Dat vrouwtje van in de negentig, dat is hier toch niet echt gestorven, hè?’

‘Nee, ze is overleden in het ziekenhuis, na een lang en gelukkig leven. Dit was de gezinswoning. De executeur-testamentair wil hem zo snel mogelijk verkopen, vandaar de vaste prijs van 275.000 pond.’

‘Valt er nog te onderhandelen?’

‘Wie weet, nu de markt er zo voor staat.’ Bannons mobiele telefoon begon te rinkelen en het geluid galmde door de lege ruimte. ‘O, neem me niet kwalijk; ik moet even opnemen. Ga vast boven kijken, neem de tijd.’

Hij liep naar de overloop en liet een wolk Paco Rabanne achter.

Catriona wachtte tot de deur dicht was en fluisterde: ‘Wat vind jij?’

‘Tot nu toe valt het wel mee,’ antwoordde haar man. ‘Het is de beste woning tot dusver. Makkelijk met de school, een redelijke prijs, en Clarence Avenue is een mooie locatie. Als we dit goed spelen, krijgen we er misschien nog wel een paar mille af. Dat zou gunstig voor ons zijn.’

‘Het lijkt wel of je er al in getrokken bent.’ Catriona liep de hal in en streelde de in de vorm van een ananas gesneden knop van de trapstijl. ‘Maar ik vind het erg mooi, Jim. Kijk eens hoe goed die nieuwe trap past bij wat er al is.’

‘Vakmanschap, dat is het.’ Haar man streelde ook de ananas. ‘Puur vakmanschap.’ Plotseling keek hij op. ‘Wat was dat? Ik hoorde iets kraken.’

‘Een muis?’

‘Doe niet zo raar! Ik zei kraken, niet piepen.’

‘Een heel grote muis?’

‘Een rat?’

‘De enige rat hier in huis staat op de overloop te bellen,’ giechelde Catriona.

‘Die verrekte makelaars! Hij zou ook kunnen zeggen hoeveel de executeur precies wil hebben; dan kunnen we ophouden met deze flauwekul.’ Hij liep de trap op en tikte onderweg met zijn knokkels op de leuning. ‘Dit is een prima verbouwing; moet je zien hoe alles afgewerkt is. En nergens vocht of verzakkingen.’

Catriona bleef achter hem stilstaan op de trap. ‘Weet je het zeker? Dat kraken, dat is vast het kreunen van oud hout, denk je niet?’

Jim Innes zuchtte. ‘Misschien de steunbalken van hiernaast. Daar zouden we eens naar moeten kijken. Wat vind je, zullen we van deze bovenverdieping onze eigen privéafdeling maken? En de kinderen verbieden hier te komen?’ Hij stond op de bovenste overloop. In gedachten had hij al een biljart en een minibar geplaatst... ‘Moet je kijken, ze hebben hier een oude grenen deur ingehangen en alleen het slot veranderd. Dat kan de nieuwe slaapkamer worden, met die balken. Acht bij vijf, bijna. We zitten hier op de vijfde verdieping, dus we hebben waarschijnlijk zicht op Partickhill, over de bomen heen.’

Catriona liep vastberaden op de deur af en draaide de sleutel